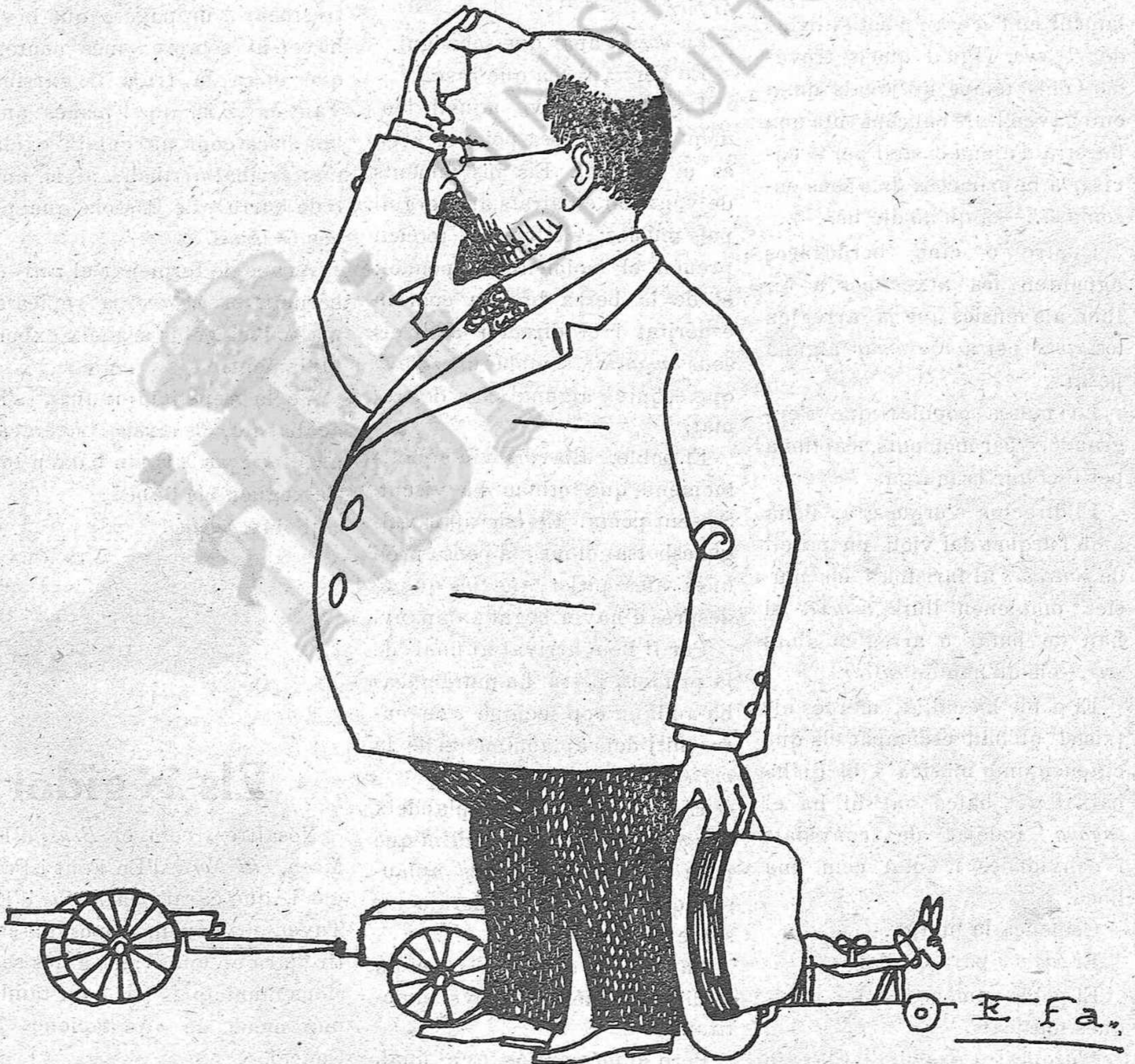


CLARINET

SORTIRÀ CADA QUINZE DIES — PER A CONTAR XAFARDERIES

HOMES DEL DIA



EL «POPULAR» ALCALDE DE R. O.

Clarinetades

SERENADES

No hi ha res més curiós al món com és una serenada.

Els *paganos* en les festes de barri, són víctimes d'una serenada. *Paganos* solen ser els més rics (com se suposa) de la barriada: un farinaire, un saboné, un hisendat, etz. etz. Suposo que tots sabreu de que và.

Quan se celebra alguna de aquestes festes (que dies passats parlava) i arriba l'últim dia de xerinola, i quan tots els veïns han sopat, un parell de faristolers llargaruts són colocats paral·lelament en l'acera i a sota'l balcó del *pagano*. (Igual que'ls trovadors dels temps mitjevals quan entonaven llurs cançons sota una finestra d'algún castell per a encisar a la primcesa dels seus ensonnis...—oi qu'ho dic hé?—).

Quatre o cinc bordegaços aguanten les atxes per a fer llum als músics que ja arreglen les *eines* per a *consumar* alguna pessa.

La massa popular que s'engrandeix per moments, s'apilona per escoltar la murga.

El director d'orquestra, dona amb l'arquet del violí un parell de *patecades* al faristol i els músics omplenen llurs *manxes* si han de bufar o arreglen llurs *serres* els qu'han de *rascar*.

El poble ha callat, mercès els *ixists!* qu'han escampat els que entenen amb música i el qu'ha baixat del balcó ont hi ha el *pagano* rodejat de convidats i convidades i cofat com una lloca.

Comença la murga.

El *pagano* para orel·la.

El poble comença a fer crítiques musicals.

L'orquestra executa'l Clar de Lluna.

El poble s'entusiasma:

—Què bé la toquen la Rapsodia d'En Lluís!

—Calla burro! És una marxa!

—Papau! Això és una marxa?

—Doncs què?

—Un vals!

—Ah! si. És un vals. Se sembla amb el de l'agua que no has de beber...

Els músics van seguint.

Arriva un moment que'ls violins tenen la paraula i amb prou feina s'ouen.

Allavors se sent el murmur de la massa.

El *pagano*, rondina i llença un fenomenal *ixist!*

De sopte'l fiscorn ronca que fa fort.

La massa apar que somrigui.

La berra, rasca que rasca.

I allavors arriba aquell moment que la massa popular creu és el suprem. Els instruments de vent son enlairats amb orgull pels músics; els violins toquen prenén el moiment del pèndol; el de la berra branda com un esperitat i el director amb els seus *amaneius* sembla un *rabadá* que esquiva alguna vaca del re-mat.

El poble, allavors viu aquells moments que tothom ha viscut. Se sent poeta. El cor apar vulgui esbotsar el pit i la pensa pren unes ales pitjor que les que té després d'haver begut xampany.

Per fi hem arribat al final de la primera pessa. La murga acaba amb un cop sec que s'ou entre-mitj dels aplaudiments de la massa.

El *pagano* també aplaudeix com un home. Ell, és l'últim que para d'aplaudir; aquells aplausos que s'han oït raderament, són els del *pagano*.

Passa mitj quart i's repeteix lo dit amb més o menys exactitut.

Però lo més curiós, és al final.

Una serenada, per que sigui «serenada» és menester que per

final de festa's recargoli una petanera que regularment és un vals de cornetí.

¡Ah! Renoil

Els músics se preparen per tocar amb tota la seva energia.

Ja han comensat. El cornetí bufa unes escales que posen la ànima en perill i uns alts i baixos pitxor qu'els que hi ha a n'aquell troç d'acera de la Rambla de la Llibertat que agafa la casa d'En Norat i la d'aquella carniceria que hi ha sota'l «Centre Catalanista»...

I entre aquell pet de música balladiça, un *chulo* entusiasmada crida un ole! qu'acaba de fer trestocar a un pagès, que hi sol haver-hi sempre, més content que quan la truja li garrina. Tant és aixís, que'l pagès amb una boca com un calaix exclama: arriba! arriba!... aixís, amb b de burro o de Bassols que pel cas és igual.

Avans de termenar el vals de cornetí, el *pagano* ja repica de mans i el poble segueix espontaniament.

Ve la repetició i quan s'ha acabat tot, els músics pugen cap a cà'l *pagano*... Quan baixen tots s'aixuguen els llabis.

¡Pobre *pagano!*

XINXOLA



Els regidors

Nosaltres, com el *Brusi* d'En Masó, *El Norte* d'En Font i *Fargas* i, què carai!, la *Patria* d'En Tuyet, ens havem proposat assistir d'ara en endavant a les sessions municipals per a fer també una mena de «Acotaciones al Concejo».

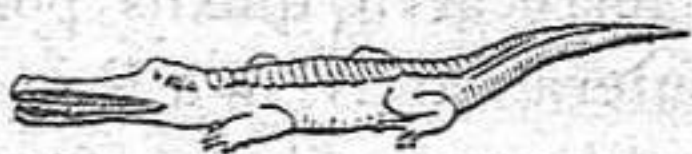
Era una verdadera llàstima que amb tanta prempsa com ger-

mina a Girona quedessin inèdits els setmanals *cuasi-cuasi* d' En Bassols, els garbosos acudits de En Leal, els elocuentes silencis d' En Mateu, i les saboroses pensades del gran Sagrera del Pont; i, percatats de la necessitat de que'l públic s'enteri d'aquestos *aspectes* de la vida municipal gironina, que tenen la seva poesia i la ventatja d'èsser més distrets que cap altres, ens havem decidit a enviar setmanalment un propi a cà la Ciutat, amb sis pesetes de sou, per a que reculli lo que'n podriem anomenar — amb En Sagrera Vizcaíno — les escombraries de les sessions — ço és, lo que'ls altres no volen — per a abonar-ne ricament les planes nostres.

Vinga, doncs, En Bassols deixar anar *cuasi-cuasi* a dojo, i adornar-se d'aquella cacofonia de que n'és mestre... de doctrina consumat; vinga En Leal tocar-nos els ressorts de la rialla, que a fè que sab ont els tenim; vinga En Mateu callar i més callar; vinga En Sagrera procurar-se l'immortalitat edilícia amb projectes antitífics, d'aprofitament de la m... per a engreixar porcs municipals i de substitució del català per l'esperanto; que CLAR I NET parlarà d'ells en les anomenent me «Acotaciones», les quals ja vos jurem des d'ara seran més divertides que les suggerides al noi Bartrina; més divertides i força menys filosòfic-científic-sesudes, que en els temps que correu lo que convé és riure, molt riure, riure sempre i a costa de qui sigui, doncs ja ho diu l'adagi:

«A caballu regaladu
no le mires el dantadu.»

TIL·LA.



Uns escallots, un policia i un "delegado"

Eren les set del vespre d'un dia d'aquet més, quan va succeir lo que vaig a contar vos.

Sabut és (i vagi això com a precedent), que aquell qui ha tingut l'humorada de casar-se més d'un cop, se'l sol obsequiar amb una serenada de marranxes i parols foradats; serenada per cert estrambòtica, però amb perfecta consonancia amb el gust del *recasat*: i més que tot, costum tant tradicional que faria el ridicol en extrem el qui tractès de borrar-la i fer-la perdre.

Doncs com deia, eren les set del vespre d'un dia d'aquest més; quan sortien les noies de cà *Grogues*, xisclant i moguent xi-barri; anava un servidor de vostés, ensimismat pel carrer meditant les mil i una tonteries i ximpleres fetes per l'Ajuntament i principalment pel cap que'l representa, quan un gran rebombori me feu tornar en mi: tota la gent corria a més poguer vers una placeta veïna de la plaça del Vi: jo mogut per la curiositat vaig seguir a la corrua; i després d'haver rebut uns quants cops de còlzer, trepitjades i trues, vaig lograr arribar al mitj de la placeta, ont hi havia uns quants obrers armats amb marranxes de petroli i de carburo; lo que'm feu comprendre tot seguit lo que motivaba aquell *tumulto*: se tractava d'una escallotada a favor d'un viudo de segones noçes, que acabava de casar-se altre cop.

I fou tant tremenda l'escallotada que de segur feien més fresca que no pas el regiment d'artilleria que fa venir *D. Federico*.

Feia ja un rato que tocaven les marranxes, quan se presentà

un *Xanxes* de cà la Ciutat, qui increpant-los els hi digué:

—Me parece que ya n'hi hauria prou, nois.

—Si sanyort, feu un dels *músics* qui per cert tocava un instrument ben poc manejable, en seguida que hagim tocado este obligat, plegaremos.

I seguiren tocant tranquil·lament. Més d'entre mitj de la *turba-multa*, sortí un individu de policia secreta, (però que's veu) qui volguent segurament demostrar que sabia fer-se respectar més que aquell *Xanxes*, els hi digué amb resolta veu:

—Siganme Vds.

Els aludits que ja devien haver acabat l'obligat que volien tocar, se carregaren llurs instruments al coll i seguiren al policia.

Jo que també havia d'anar al «Govern», per enterar-me de lo que fa en Sánchez Guerra, vaig seguir als detinguts, per veurer com acabava aquella *espantosa tragedia*.

Arrivaren aquets a la Delegació de policia, i sense dir Déu vos guard, s'aseguren amb la major tranquil·litat, lo que vist pel *Delegado*, feu que'ls hi digués, boi tirante-'ls-hi pel devant un *requiebro* d'aquells que saben donar-nos els castellanots:

—Imbéciles! Quién les ha dado permiso para sentarse?

—Ja veurà, sanyort; digué un d'ells és que vanimos de mucho llunyo y estamos muy cansados: a mi tal como me veu, som vanido del Perallón.

El Delegat que no degué entendre això últim, preguntà a un policia qui (cosa extranya) era català.

—Qué quiere decir esto?

—Nada señor, feu aquell, dice que ha venido del Sabañón.

—Ya, ya; feu aquell; i dirigit-se als detinguts els hi digué:

—Quién les ha dado permiso para molestar a los vecinos, con esas mugigangas?

—Ah no sanyort; no los molestamos pas a los veinos; solo hasiamos escallots.

—¡Qué escallots ni ocho cuartos!; pero usted porque no entra, digué dirigintse a un dels detinguts qui s'havía quedat a fora de la Delegació.

—Ja veurà, feu l'aludit, és que'l mio instrument no ma lo parmita: soy com si digueramos, el de la berra.

I efectivament, duia penjada a l'esquena una marranxa que hi haurien cabut totes les tarambanades d'en *Vizcaino!* i això que són moltes!

—Vamos; no quiero ni una palabra más: si Vds. vuelven a las andadas se la van a cargar; por hoy, váyanse a dormir: pero que no se repita: simples, mas que simples!

—No sanyort, no avuy no: mañana será un altre dia... i se en anaren tranquilament.

¡Quina passejada!

MANEL DE LES CASILLES.



Amb motiu de les Fires i Festes, explotará el Teatre Principal lo atrevit empresari senyor Mestres.

Es un empresari d'empenta que no dubto voldrà quedar bé amb el nostre públic.

Li recordo que estem *rafarts* de veurer fusellar principiants.

—L'acera de cân Norat ha de quedar aixís per sempre senyors de la mateixa *Comissió de Foment*?

—Encare no hi ha prés mal prou gent?

—Es què esperan que s'en fassi alguna bestia? Si és aixís, *bueno*.

—El nostre Ajuntament encare no ha donat a coneixer els pressupostos per a 1918.

L'any passat no varen voler trencarse el cap, suposso que amb dos anys d'estudi surtirà una bona obra econòmica.

—L'altre dissapte vingué al mercat un pagés a vendre fessols i li pagaren amb moneda *sevillana*.

Quina barra!

—La Comissió de Festes dirigida per els festius lliberals gironins, tot d'un cop s'han tornat *catalanistes*, vegis sinó els nombres que figuren en el pintoresc cartell:

Orfeó Català, Dançaires, Cobles i fins el *torero catalán*; no és pot demanar més.

Són massa francs i massa sincers per a desfigurar la seva passada actuació. *Eleccions....?*

—Entre'ls complicats problemes que avui requereixen l'atenció de tothom hi ha el de les subsistencies. Com a tot arreu també tenim la «Junta de Subsistencies», aixís com totes les Juntes de nova creació, quant se constitueixen tothom vol ser-ne, però quant ve l'hora d'actuar i pendre algún acord en serio, afluixen per manca d'independencia.

—Que se'n vagin a casa i deixin el pas lliure als que vulguin trevallar. ¡¡¡ Inútils !!!

—Hi ha qui assegura que la Comis-

sió de Foment fa *els ulls grossos* quan de donar permisos d'obres se tracta.

—En el districte 3.^{er} solament hi ha algún cas. *Clar i net*.

—S'han llençat a la publicitat noms de candidats per a regidors.

Noms alguns, respectuosos, però no representen res, ni tenen cap valor intel·lectual, ni autoritat per a administrar els interessos comunals.

—En moments crítics com els actuals, els partits polítics deuen triar els seus homes capassos de orientar la nostra Hisenda municipal, i establir urgentment aquells serveis tan indispensables per la vida de la ciutat com son el de l'aigua, llum, neteja, etz, problemes que tots quants s'han proposat estudiar si han quedat adormits.

—Què ho deu fer?

—El dia 28 del corrent, en el veí poble de Santa Eugenia tindrà lloc una correguda de bous.

Que no prenguin mal els de la cua.

—S'anuncia com a *nombre fort* de Fires, la vinguda dels *caballins, gegants i nanos* de Olot.

—Encare no en ténim prous de gegants i nanos a cà la Ciutat?

DAVID



—Es ben cert. Aquells joves que preguntaven a la gentil Maria de Crespià (en el nombre passat parlarem d'aquesta Maria i per una equivocació diguerem que és d'Espolla) d'ont era, no'n tenien de fer res i l'aixerida normalisteta, tenia, fins a cert punt, molta raó enganyant-los.

—Però per altre part, no tenien gens de culpa aquells joves, doncs ells, no sabien lo que nosaltres, eternals tefaners, hem pogut saber.

—Permeti'ns Maria que amb els joves aquestos, sobre un mapa d'Europa resseguiu amb un llapis una línia ferroviaria. Es un viatge, que amb aquesta forma, resulta avorrit, però pot anar-se amb una velocitat gran.

—Començem i atenció: Sota'ls Pirineos, llegim: Girona; per Girona passa un ferrocarril que'ns porta cap a la frontera i arribem a Port-Bou. Seguim el ferrocarril francès que'ns duu a Perpignan, Narbona, Beziers, Cet-

PONCELLES GIRONINES

Ets donzella
més hermosa
que una estrella,
que una rosa.

Tons ulls, blaus
com la mar;
més suaus
que'l gosar.

I *Victoria*
sé que't diuen.
Ets la gloria
pels que viuen.



X.

te, Montpeller, Nîmes i a 20 km. de Nîmes ja trovem aquell riu que rega les terres de la bella Provença. Seguim la línia ferroviària que voreja aquest riu i molt al N., trovem Lyon; cap al E. Belley i arribem sense novetat a Ginebra... Seguim el viatge, que no hem trovat res de nou. Passem per la vora N. del llac de Ginebra, arribem a Lausana, tirem cap al N. i... un cop endinzats al cantó suïç de Friburgo, trovem una població que se nomena... Romón. Ja hi som!

Deixem el llapis i línees ferroviàries, i visitem la població aquesta, que està situada a 20 km. al S. O. de la capital del cantó

Trovem un jove, i per casualitat és català i amb ell entaulem la següent conversa:

—Vostés son de Girona?

—Si senyor.

—Coneixeràn una tal Maria.

—Home! N'hi ha moltes de Maries.

—Be, Maria Costal, que estudia per mestressa.

—Ja ho crec que si.

—Doncs li donguin molts de recorts de part d'En Evaristo Mascort i li diguin que'l dia 25 d'aquest més espero sa felicitació.

—Cumplirem.

□

En *Pepe* banqué, està enamorat de una dameta filla de Lladó.

Ja fa temps que l'estima, però potser l'ha vist sols sis o set vegades.

I ara que s'apropen les Fires, en *Pepe* està neguitós, puig creu que vindrà la seva *Conxita* a passar uns quants dies a Girona.

□

Alexandre el Magne, contà per triomfs ses correrries.

La bella Catalina també pot ufanar-se'n. Ella la més franca i simpàtica gironina ha recorregut triomfalment infinitat de pobles que celebra ven llur festa major, i sabem que'n molts d'ells hi ha deixat com a recort una greu malaltia, que bé podria anomenar-se, l'anyor, l'encís, o l'amor. No obstant nosaltres no deixem d'envejar als atacats.

Que les gracies continuïn amb la bella Catalina de la Rambla.

□

En Cortada ja no és sols rei de l'estatura. Ara ho és també dels *Rams*.

I si no ho creuen ho direm amb fets.

Ell en el ball del *Rio de la Plata*, va ballar amb el *Ram gròs* i en el de l'*Havana Petita* idem idem.

I sempre va dançar amb la mateixa donzella. Amb aquella nina tant xamosa que ha fet del cor d'En Cortada no se quantes llesques.

Ell, vinga donar floretes al seu lu-

cero i ja se sap: quina dona floretes, dona amoretes.

Això segons els nostres estudis.

□

Si entre vosaltres amables llegidors i llegidores n'hi ha un que no coneixi l'esculptura grega, nosaltres li mostrarem un model. És la bella Aurelia, una nina que viu prop de les riberes de l'Onyar.

Ella amb sa mirada indefinible ens recorda els temps anyorats de l'Atenes antiga... Nosaltres de haver sigut atenienses, no haguéssim tingut cap inconvenient de foragitar dels temples pagans a la Venus, per a col·locar-hi a la hermosa Aurelia.

□

Baixavem l'altre dia les escales del carrer de Cervantes i d'una casa que hi ha una planxadora sortia un rebombori que'ns va cridar l'atenció.

Què serà? Pararem orella i oïrem unes veus femenines que deien:

—No senyora això és un *fenòmeno físico*.

—Que no, que és *químico*!

—Que sabs, tu!

Aquí's va moure gran bullit

Esbrinarem el cas, i resulta que hi ha en dit punt una dispesa ont s'hi reuneixen unes quantes normalistes.

¡Quines pessés!

□

Fa alguns dies que viu a Girona una dameta bruna quines mirades penetra al fons del cor.

Es la Tresina, vinguda d'una vila situada més enllà de la gran urb.

La Tresina s'està a la carretera de Santa Eugenia ont la vegerem passejar en els dies de festa de l'Havana Petita.

També la vegem deambular per nostra Rambla ont escampa a dreta i esquerra aquelles mirades dolces.

Però aquesta donzella no ha vingut sencera. Ha deixat el cor a Vilanova al cuidado d'un jove que l'estima molt i molt.

L'enhorabona Tresina.

Ah! Avans de plegar, volem que consti que nosaltres, l'estimem molt també i li preguem que s'estigui molts dies per aquí.

□

Aquella Maria del carrer Nou, rossa com el blat torrat pel sol de juny, un dia d'aquestos va pentinar-se d'una forma que mai ho havia fet.

Al trobar ses companyes aquestes li digueren que li estava malament i la Maria mai més s'ha pentinat com aquell dia.

Preguem a la nostra dameta que no fassi cabal de lo que li digueren, doncs a un angel com ella no hi ha res que li escaigui malament.

□

Parlarem d'una nineta de veu de

rosinyol, que canta i refila molt belles cançons. Viu a la plaça del Marqués de Camps, tothom, mes ben dit tot jove la coneix per la Lolita, d'ulls encesos, pell satinada, endevinant-s'hi entre els plecs de son vestit un cos de fada... Si n'és bella, més bonic és sentir-la cantar. ¡Ni els serafins! Que dic els serafins si ella n'és un.

□

Ella, és baixa; ell, alt. Ella, te la veu primeta; ell, la te fonda. Ella, és molt bufona; ell... també ho és.

Apar que s'estimen molt.

L'entrevista diària te lloc entre 7 i 9 del vespre.

El punt de reunió, és en un carrer antic i bastant amagatot.

Deixem passar una temporada i veurem qu'en resultarà d'aquest enigma.

□

Passava l'Enriqueta per l'acera de un carrer i vegé un jove que a la cuenta agradà a la gentil dameta que hem nomenat qui és de Torroella.

Ella, badant, badant, caigué de la acera i se girà un de ses peüets.

L'Enriqueta és normalista i degut a n'aquest *percanse*, no pogue assistir a classe.

Tot per un jove! Què tremendos son els joves!



Tatarit-Tataret

Per última vegada direm que'n la Redacció de CLAR I NET no hi ha cap capellà enredat.

Diguem això, perquè no fos càs que algú creient lo que diu *El Bram*, pensés que nosaltres som dirigits per persones que aquest pseudo-setmanari nomena.

Preguem també a n'aquestes dignes persones que no fassin cabal dels *bramares*, doncs ja és sabut que fa temps estàn *destornillats* i que no si amoïnin doncs nosaltres ja tenim camises de força.

□

En Xifra granaire ha rebut unes quantes toneladas de faves per atipar vestir.

Com que'l preu és mòdic, fem avinent a n'els de la *Editorial*, que si'ls hi convé, poden proveirne pels *bramares* amb la conllició, que ells han de carregar els sacs doncs és ben just que quiscú fassi 'l seu ofici.

□

Ara va be!

Els d'*El Bram* treuen foc pels uials! Sembla que'ls hi hem posat el dit a la llaga.

Tot va com voliem.

En Burgas, ja l'han desterrat.

En Llauró (seminarista i maestro de doctrina), quan entra a la Edito-

Gran Concurs de Caricatures CLAR I NET

VEREDICTE (1)

En la inmortal ciudad de Gerona a 16 de octubre de 1917, reunidos los firmantes de la presente acta para fallar sobre el Concurso de caricaturas anunciado y consumado, acordaron lo que sigue:

Que de entre las muchas caricaturas recibidas (prop de 37), la que se merece la calificación de "mejor" es la que publicamos hoy, día 21 de octubre de 1917, en la página 1.ª de este periódico.

Otrosí decimos que siendo el autor de dicho dibujo el señor "Efa" queda este señor premiado con un estuche de viaje, conforme se dijo en las condiciones publicadas.

Y para que conste firman la presente los redactores de CLAR I NET que entienden en el asunto.

Gerona 16 octubre de 1917.

Xinxola · Bernat · Manel de les Casilles · P. Q. · Xeringa · Rijocamael

(1) Hem redactat el veredicté en castellà perquè els documents oficials deuen ésser fets amb l'engua oficial.

rial mira per tots cantons per veure qui'l fila.

Tots estàn que no s'hi veuen.
Ara va bel

□

Es tan gran el rebombori que se ha mogut dins aquell manicomi del carrer Nou, que dies passats volguent amagar un *drapet* que nosaltres traguerem, encare s'empastifan més. Mirin lo que diuen: «Tot-hom sab que'l diumenge, dia 9 de aquest setembre, anaren al Santuari de'ls Angels gran nombre de socis—més de 80—de la Secció Orfeònica del Centre Moral d'aquesta ciutat, ont hi cantaren l'ofici, donaren un concert i *alegrament* (!!) retornaren» ... etz. etz.

Alegrament! Si és lo que deiem.

□

L'èxit assolit per el Couplet d'En *Rijocamael* que'n el nombre passat publicarem, fou complert.

La Banda, en honor nostre, executà la música de «Mi Bassols» a la Rambla en la nit del mateix-dia que sortí nostre periòdic.

Tots els passejants se tragueren el CLAR I NET de la butxaca i cantaven ¡Bassols! ¡Bassols!

Nosaltres ens esterrufarem d'orgull.

□

Segons una notícia que portava *La Veu de Catalunya*, la subscripció oberta a l'Administración de Correos de Barcelona, per a regalar les insignies de la Creu de Carles III a n'En Sánchez Guerra, pujava ja a 20 pessetes.

Si a totes les Administracions de Correus de Espanya el resultat de la subscripció és aixís, sembla que aquestes insignies les hauràn de fer de rabassa.

□

Els «Maestros de Doctrina» van progressant.

Ultimament han conseguit poders especials per a posar les festivitats en el dia que'ls hi vingui be.

Vegis si no la següent notícia que portava *El Norte* del 11 d'aquest més:

«Las fuerzas de la Guardia civil de esta ciudad, celebrarán la fiesta de su Patrona la Virgen del Pilar, con una misa HOY a las 11 en la iglesia de Ntra. Sra. del Carmen.»

De manera que per obra i gracia dels «Maestros», d'aquí en endavant la Mare de Deu del Pilar serà'l 11 d'octubre en lloc del 12.

Sembla que la resolució se va pendrer en un *Concili* que celebraren els «Maestros» presidits pel *Rabadà*, qui firrà l'acord amb *pluma d'or*.

L'enhorabona i endavant. A veurer si amb el temps podeu conseguir que la Sagrada Congregació de Ritus tingui les reunions en aquell entressol raquític del carrer Nou.

□

Els diputats i senadors de la primera comissió que's va nomenar en l'Assamblea no celebrada al 19 de juliol a Barcelona, han estat tres dies que no s'han reunit en una de les seccions del Congrès de Madrid.

Si passen gaires dies més no tinguent aquestes reunions, Espanya canviarà per complert, i lo que are son montanyes després seran valls.

□

Diumenge passat s'inaugurà a Celrà un Orfeó.

Cantaren amb molt gust.

Aimants com som nosaltres de l'art, felicitem a n'el seu director Josep Fort, ensemps els hi desitjem prosperitats.

CORRESPONDENCIA

E. — No'ns ha pas convençut amb el petó de la seva rossa.

Practiqui, i ho farà be. No de pe-tonejar, no, volem dir de fer poesies.

Gaston de Lanil'lis. — Les raons que vosté 'ns envia, no son fundades. Nosaltres, per publicar coses com lo que vosté ha enviat, ens permetem el luxe de volguer saber qui és l'autor del treball i si fos cas que nosaltres no coneixessim a n'ell, allavors volem que envii l'adresa de llur domicili.

Es molt senzill dir-se famella i esser mascle.

Si vosté compleix lo dit, estigui segur o segura (vosté ho sap mellor que nosaltres) que publicarem el seu article.

Ja veu qui te més escrúpuls.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cía.- Girona.

Redacció i Admor.: C. de Santa Eugènia, 18.

DIUMENGE PRÓXIM SORTIRÁ'L NOMBRE 13 DE

CLAR I NET

SERÁ COM DIGUEREM EXTRAORDINARI
SORTIRÁ AMB COLORS

HI HAURÁ ABUNDANCIA DE GRABATS
TEX VARIAT I INTERESSANTÍSSIM

PRESENTACIÓ EXPLÉNDIDA

VALDRÁ UN RAL.

COMPREU-LO TOTS!

LA CREU-ROJA

Farmacia : Ortopèdia : Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA



— Obert tota la nit —



Rambla, 11

F. Solà
Optic i Joier



Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

CLAR I NET

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a can Franquet, a can
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

Sastreria SMART
de J. Fernández

Ciutadans, 11



Gran novitat

SASTRERIA

Alfred FerrerTrajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadissims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

VINS I OLIS

LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4 GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom



REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA

Retraten amb economia
a la Rambla de Llibertat,
al saló de fotografia
ont treballen de nit i dia
qu'es NOU STIL anomenat.